

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 február Ról-ról

Farkas Zoltán: Magyarország (Parászka Borókaról)

Parászka Boróka öt évvel ezelőtt már nívódíjas volt.

Most is az.

Sőt egyfolytában. Azokban az években is, amikor a díjat történetesen nem ő kapta.

Valósággal berobbant 2007-ben a Mozgó Világ, sőt a magyar közélet vezető publicistái közé. Átviharzott a honi szerkesztőségek némelyikén, szerencsére a Mozgó Világhoz hűséges maradt (és viszont). Érdeemes beleolvasni akkori írásaiba, mennyire frissek és leleményesek, például a Mocskos kis katarzisba (<http://mozgovilag.com/?p=2974>). Ez arról szólt, hogy a Tariceanu–Basescu-kormányzás ideje alatt a korrupcióellenes harc ürügyén valóságos boszorkányüldözés folyt az ellenzékkel szemben, ami azonban visszaütött a kampányolókra is. Sőt az egész politikára. Nem transzparenciát hozott, hanem populizmusba torkollott. „Ma itt aki él és mozog, de legalábbis mandátuma van: veszélyes. Választott tisztséget viselni majdnem egyenlő azzal, hogy az ember gyanúsítottá válik. (...) mindenki gyanús, aki hatalmon van (...) A politika úgy tud politikai hasznot húzni saját szabályszegéseiből, hogy lejáratja önmagát, hiteltelenné válik.”

A honi Zuschlag-ügyet és a romániai közállapotokat összevető, pontos kijelentésekkel operáló, látnoki dolgozat óta Parászka Boróka sokat változott. Elsőként nézőpontját korrigálta, amennyiben már nem utalásokkal, hivatkozásokkal, hasonmás történetekkel és személyekkel veti össze a két ország politikai és köznapi praxisát, hanem engedi összenőni, ami összetartozik. A tájakat és vágyakat, kínokat és bűnöket, eszméket és böszmeségeket. E tekintetben bravúros összegzés Magyarország felfedezése és néven nevezése a júniusi számban. „A »magyarság« magyar-magyar belügy. Magyarok kezdik firtatni, méricskélgni. A magyarok közt lesz botrány, számonkérés és szitokszó. (...) A magyarság nem ebben az országban van, a magyarságnak külön országa van” – írja találóan.

Magyarországi tudósításaiban Parászka Boróka vészjósló magyarázatot ad egyebek mellett a Horthy-kultusz terjedésére, felfejtve annak értelmezési tartományát (A Horthy-brand), bemutatja a hiábavaló lojalitás bajnokát (A kivándorló), tipizálja az új politikai generáció műveletlenségét és érzéketlenségét (Fogunkemég), megveti a seggnyalást (a Szilánkjaink című írásban: „Orbán Viktor az erdélyi fejedelmek nyomába lépett – mondta Kató Béla, a Sapientia Alapítvány elnöke bele Orbán Viktor arcába.”). Nélküle kevesebbet tudnánk. Vagy kevésbé pontosan, amit tudunk.

Változóban Parászka Boróka stílusa is. Erőteljesebb és metaforisztikusabb, lebegősebb és levegősebb, mikor mire van szükség. Olykor ordenáré (mint A miniszterelnök meztelen bukkott

főhősének jellemzése során: liffenő has, hájjal bélelt csípő és farpofa), máskor szimbolikus (amilyenek a Mackó úr átutazója látta a ködben eltűnő és abból feltűnő Magyarországot), humora találó (ugyanott, a civillé visszavedlett RMDSZ-elnök baráti méltatásában: „ez az, amit errefelé, a völgyek és meredélyek vidékén olyan kevesen gondoltak volna, hogy egy Béla hiányzik a leginkább ide”). Még az öniróniában is megmártózik, sőt lubickol benne (A köz szagában: „Karrierem csúcsa, hogy rám kaffantanak.”, „Az állam én is vagyok, és mindennap szétesem.”).

Az viszont nem változott az elmúlt évek csiszolódása során, hogy Parászka Boróka ma sem ismer kegyelmet. A fideszes Varga István sajátos családképére egyenesen móríci választ adott (Emancipáció, októberi szám). A képviselő azt találta kifejtetni az Országgyűlésben a családon belüli erőszak büntethetőségéről folyó vitában, hogy az asszonyok előbb szüljenek két-három-négy gyereket a hazának, azt követően megvalósíthatják magukat, ha netán efféle vágyaik volnának. Ebből persze botrány lett, ám gyorsan el is halt, amint mifelénk, a kétharmados Magyarországon történni szokott. Ezzel a magyarságországi családmodellel, pontosabban a benne felsejlő világképpel Parászka Boróka a sokgyermekes Naccságáék sorsát állította szembe. Azét az aszszonyét, aki „egyes számban többes szám, mióta megvan, azóta szül”, mert „ez a létformája”, viszont nem a hazáért teszi. „Ő itt a Hold, az apadó-gömbölyödő idő.” De ezt a metaforát Varga képviselő úr aligha érti.

Ha értené, elbujdosna szégyenében. Nem teszi. Így be kell érünk azzal, hogy Parászka Boróka jóvoltából mégsem úszta meg. Akadt író, aki gondoskodott róla, hogy Varga képviselő nevét hosszú évekig megőrizze az emlékezet.

Tetszik

2 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Farkas Zoltán: Lopott anyagból (Parászka Boróka)** Hosszúra nyúlt a 2007-es esztendő. Még valamikor 2006 nyarán...
2. **Farkas Zoltán: Egy perc halhatatlanság (Dalos Györgyről)** Utálatos év volt az idej, sokat utálkoztunk együtt is, külön...
3. **Parászka Boróka: Magyarország** Kis, görgős bőröndjét maga mögött húzva ballagott a bukott miniszter...
4. **Farkas Zoltán: A bérletesek és társaik (Végel Lászlóról)** Farkas Zoltán A bérletesek és társaik (Végel Lászlóról) Vannak a...
5. **Farkas Zoltán: A helyszínelő (Tábori Zoltánról)** Hadd kezdjem stílszerűen poényilkossággal. A díjra az idén Tábori...

Cimkék: **Farkas Zoltán**